

Още не довършилъ, гайдаритѣ млъкнаха. Сепнаха се хората, утихнаха. Сториха пжтъ. Обърнахъ се, мале, назадъ — що да видя: смъртникъ.

Знаешъ кого носѣха.

Отидохъ на гробищата да хвърля шепа прѣстъ — лека да е на Милка, и кога се върнахъ, заварихъ хорото и веселбата, надигнахъ бѣклищата, пихъ, пихъ и се пипнахъ. До полунощъ играхме.

Бѣха наклали огньовете да ни свѣтятъ. Като черни огньовете горѣха очитѣ на нашитѣ моми. И се топѣхъ отъ скръбъ и лудостъ. Мислѣхъ: ще я отмиля. Милка ще забравя. Пиянъ бѣхъ, нека ми е простено.

Презъ нощъта, кога пропѣха първи пѣтли, всички се прибраха да спятъ. Всички бѣха зашеметени. Азъ не се прибрахъ. Седнахъ на единъ камъкъ да си помисля. Какво ли съмъ мислилъ, не зная. И както стояхъ, чухъ нѣкой ме повика:

— Маноле-е-е-е!

Станахъ и тръгнахъ по гласа направо презъ нощъта. Месецазъ заливаше нивята съ жълта вода. Колко съмъ вървѣлъ, не помня, задълбочилъ съмъ. И видѣхъ насреща на могилката, срѣдъ полето, стои една гола жена, съ разплетена черна коса, дълга до петитѣ.

Тя е дошла отгѣво — личи, какъ е поломила житото. Откѣде ли е дошла? Никой